ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο τμήμα)
της 25ης Σεπτεμβρίου 2003 *

Στην υπόθεση C-170/02 P,

Schlüsselverlag J. S. Moser GmbH, με έδρα το Innsbruck (Αυστρία),

J. Wimmer Medien GmbH & Co. KG, με έδρα το Linz (Αυστρία),

Styria Medien AG, με έδρα το Graz (Αυστρία),

Zeitungs- und Verlags-Gesellschaft mbH, με έδρα το Bregenz (Αυστρία),

Eugen Ruß Vorarlberger Zeitungsverlag und Druckerei GmbH, με έδρα το Schwarzach (Αυστρία),

«Die Presse» Verlags-Gesellschaft mbH, με έδρα τη Βιέννη (Αυστρία),

και

«Salzburger Nachrichten» Verlargs-Gesellschaft mbH & Co. KG, με έδρα το Salzbourg (Αυστρία),

εκπροσωπούμενες από τον M. Krüger, Rechtsanwalt,

αναιρεσείουσες

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως που ασκήθηκε κατά της διατάξεως που εξέδωσε στις 11 Μαρτίου 2002 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τρίτο τμήμα) στην υπόθεση της 11ης Μαρτίου 2002, T-3/02, Schlüsselverlag J. S. Moser κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 2002, σ. II-1473), με την οποία ζητείται η εξαφάνιση της διατάξεως αυτής,

όπου ο έτερος διάδικος είναι η

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον K. Wiedner, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

συγκείμενο από τους J.-P. Puissochet (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, C. Gulmann, F. Macken, N. Colneric και J. N. Cunha Rodrigues, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: L. A. Geelhoed
γραμματέας: R. Grass

έχοντας υπόψη την έκθεση του εισηγητή δικαστή,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 8ης Μαΐου 2003,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 7 Μαΐου 2002, οι εταιρίες Schlüsselverlag J. S. Moser GmbH, J. Wimmer Medien GmbH & Co. KG, Styria Medien AG, Zeitungs- und Verlags-Gesellschaft mbH, Eugen Ruß Vorarlberger Zeitungsverlag und Druckerei GmbH, «Die Presse» Verlags-Gesellschaft mbH και «Salzburger Nachrichten» Verlargs-Gesellschaft & Co. KG άσκησαν, δυνάμει του άρθρου 49 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, αναίρεση κατά της διατάξεως του Πρωτοδικείου της 11ης Μαρτίου 2002, Τ-3/02, Schlüsselverlag J. S. Moser κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 2002, σ. II-1473, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη), με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε ως προδήλως απαράδεκτη την προσφυγή τους που είχε ως αντικείμενο να διαπιστωθεί η παράλειψη της Επιτροπής, καθόσον αυτή παρανόμως δεν έλαβε απόφαση επί του συμβιβαστού μιας πράξεως συγκεντρώσεως με την κοινή αγορά.

Το νομικό πλαίσιο

2 Το άρθρο 232, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ ορίζει:

«[Η] προσφυγή [κατά παραλείψεως] είναι παραδεκτή μόνο αν το εν λόγω όργανο κληθεί προηγουμένως να ενεργήσει. Αν αυτό το όργανο δεν λάβει θέση εντός δύο

μηνών από την πρόσκληση, η προσφυγή δύναται να ασκηθεί εντός νέας προθεσμίας δύο μηνών.»

3 Κατά το άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 4064/89 του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1989, για τον έλεγχο των συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων (ΕΕ L 395, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 1310/97 του Συμβουλίου, της 30ής Ιουνίου 1997 (ΕΕ L 180, σ. 1, και διορθωτικό ΕΕ 1990, L 297, σ. 13, στο εξής: κανονισμός περί των συγκεντρώσεων):

«Για την εφαρμογή του παρόντος κανονισμού, μια πράξη συγκέντρωσης επιχειρήσεων είναι κοινοτικών διαστάσεων όταν:

α) ο συνολικός κύκλος εργασιών που πραγματοποιούν σε διεθνή κλίμακα όλες οι ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις υπερβαίνει τα πέντε δισεκατομμύρια [ευρώ]

και

β) δύο τουλάχιστον από τις συμμετέχουσες επιχειρήσεις πραγματοποιούν, καθεμία χωριστά, εντός της Κοινότητας συνολικό κύκλο εργασιών άνω των 250 εκατομμυρίων [ευρώ],

εκτός αν κάθε επιχείρηση πραγματοποιεί άνω των δύο τρίτων του ολικού κοινοτικού κύκλου εργασιών της σε ένα μόνο κράτος μέλος.»

4 Το άρθρο 4, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού ορίζει:

«Οι κατά τον παρόντα κανονισμό πράξεις συγκέντρωσης κοινοτικών διαστάσεων πρέπει να κοινοποιούνται στην Επιτροπή το αργότερο μέσα σε μία εβδομάδα [...].»

5 Κατά το άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχεία α' και β', του κανονισμού αυτού:

«Η Επιτροπή εξετάζει την κοινοποίηση μόλις την λάβει.

α) Εάν καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η κοινοποιηθείσα συγκέντρωση δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του παρόντος κανονισμού, εκδίδει σχετική απόφαση.

β) Εάν διαπιστώσει ότι η κοινοποιηθείσα συγκέντρωση, αν και εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού, δεν προκαλεί σοβαρές αμφιβολίες ως προς το συμβατό της με την κοινή αγορά, αποφασίζει να μην αντιταχθεί και την κηρύσσει συμβατή προς την κοινή αγορά.

[...]».

6 Το άρθρο 21, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού προβλέπει:

«Η Επιτροπή είναι αποκλειστικά αρμόδια για τη λήψη των αποφάσεων που προβλέπει ο παρών κανονισμός, με την επιφύλαξη του ελέγχου εκ μέρους του Δικαστηρίου.»

Ιστορικό της διαφοράς

7 Με απόφαση της 26ης Ιανουαρίου 2001, το Oberlandesgericht Wien (Αυστρία), που είναι αρμόδιο για την εφαρμογή του αυστριακού δικαίου του ανταγωνισμού, επέτρεψε πράξη συγκεντρώσεως που αφορούσε την εταιρία Zeitschriften Verlagsbeteiligungs-Aktiengesellschaft (στο εξής: ZVB) και την εταιρία Verlagsgruppe News Beteiligungsgesellschaft (στο εξής: VNB).

8 Η πράξη αυτή αφορούσε την εξαγορά εκ μέρους της εταιρίας News Gesellschaft mbH (στο εξής: News Gesellschaft), θυγατρικής της VNB, της Kurier-Magazine Verlags GmbH (στο εξής: Kurier Magazine), εταιρίας ανήκουσας στην ZVB, ως αντάλλαγμα της συμμετοχής της τελευταίας στο κεφάλαιο της News Gesellschaft.

9 Με έγγραφο της 25ης Μαΐου 2001, οι αναιρεσείουσες εταιρίες, οι οποίες είναι ιδιοκτήτριες εφημερίδων στην Αυστρία, κατέθεσαν ενώπιον της Επιτροπής καταγγελία σχετικά με την πράξη αυτή, προβάλλοντας ότι η πράξη είχε κοινοτική διάσταση κατά την έννοια του κανονισμού περί των συγκεντρώσεων και ότι έπρεπε, κατά συνέπεια, να κοινοποιηθεί στην Επιτροπή, αρχή αρμόδια να εκτιμήσει αν η πράξη συμβιβάζεται με την κοινή αγορά.

10 Με έγγραφο της 12ης Ιουλίου 2001, ο διευθυντής της υπηρεσίας της Επιτροπής που είναι επιφορτισμένος, στη Γενική Διεύθυνση Ανταγωνισμού, με τον έλεγχο των πράξεων συγκεντρώσεως μεταξύ επιχειρήσεων (στο εξής: task force επιφορτισμένη με τον έλεγχο των συγκεντρώσεων) απάντησε στις αναιρεσείουσες ότι ο κύκλος εργασιών που πραγματοποιεί εντός της Κοινότητας η Kurier Magazine δεν υπερέβαινε το όριο των 250 εκατομμυρίων ευρώ που καθορίζει το άρθρο 1, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού περί των συγκεντρώσεων και, κατά συνέπεια, η Επιτροπή δεν ήταν αρμόδια να αποφανθεί επί της εν λόγω πράξεως.

11 Με έγγραφο της 7ης Αυγούστου 2001, οι αναιρεσείουσες αμφισβήτησαν την ανάλυση αυτή, υποστηρίζοντας ειδικότερα ότι, κατά τη σχετική συμφωνία συγκεντρώσεως, ο διορισμός του εκδότη και του αρχισυντάκτη των δύο περιοδικών εντός της Kurier Magazine εξακολουθούσαν να είναι αρμοδιότητα της ZVB. Διευκρίνισαν τον ισχυρισμό αυτόν με έγγραφο της 9ης Αυγούστου 2001, που απηύθυναν επίσης στον διευθυντή της task force που είναι επιφορτισμένη με τον έλεγχο των συγκεντρώσεων.

12 Ο διευθυντής απάντησε στα δύο αυτά έγγραφα στις 3 Σεπτεμβρίου 2001, αναφέροντας ότι είχε ήδη λάβει γνώση των στοιχείων αυτών όταν είχε υπογράψει το από 12 Ιουλίου 2001 έγγραφό του και ότι οι διοριζόμενοι από την ZVB διαχειριστές δεν είχαν δικαιώματα αρνησικυρίας που μπορούσαν να καταλήξουν στον από κοινού έλεγχο της εταιρίας News Gesellschaft. Εν συνεχεία, επιβεβαίωσε την ανάλυσή του κατά την οποία η συγκέντρωση δεν είχε κοινοτική διάσταση.

13 Με έγγραφο της 11ης Σεπτεμβρίου 2001 που απηύθυναν στο μέλος της Επιτροπής επιφορτισμένο με τον ανταγωνισμό, οι αναιρεσείουσες κάλεσαν την Επιτροπή, σύμφωνα με το άρθρο 232, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ, να λάβει τυπικώς θέση «επί της κινήσεως ή μη της διαδικασίας επαληθεύσεως κατ' εφαρμογήν του κανονισμού 4064/89».

14 Με έγγραφο της 7ης Νοεμβρίου 2001 (στο εξής: έγγραφο της 7ης Νοεμβρίου 2001), ο διευθυντής της task force που είναι επιφορτισμένη με τον έλεγχο των συγκεντρώσεων

απάντησε στις αναιρεσείουσες ότι επιβεβαίωνε ότι «για τους εκτεθέντες λόγους στο από 12 Ιουλίου 2001 έγγραφ[ό] [του] οι υπηρεσίες [του] δεν σχεδίαζ[αν] επανεξέταση της υποθέσεως» και ότι, «ελλείψει αρμοδιότητας δυνάμει του κανονισμού σχετικά με τον έλεγχο των συγκεντρώσεων, η Επιτροπή δεν [μπορούσε] να λάβει απόφαση επί του νομικού αυτού φακέλου».

15 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στις 10 Ιανουαρίου 2002 στην Γραμματεία του Πρωτοδικείου, οι νυν αναιρεσείουσες άσκησαν προσφυγή λόγω παραλείψεως κατά της Επιτροπής.

Η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη

16 Το Πρωτοδικείο, εκτιμώντας ότι είχε επαρκή στοιχεία, αποφάσισε, χωρίς να συνεχίσει τη διαδικασία, με την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη εκδοθείσα κατ' εφαρμογήν του άρθρου 111 του Κανονισμού Διαδικασίας, να απορρίψει την προσφυγή ως προδήλως απαράδεκτη.

17 Έκρινε, πρώτον, ότι το έγγραφο της 7ης Νοεμβρίου 2001, το οποίο αναφερόταν ρητά στο έγγραφο της 11ης Σεπτεμβρίου 2001 με το οποίο κλήθηκε η Επιτροπή να ενεργήσει, συνιστούσε την απάντηση της Επιτροπής σ' αυτή την όχληση.

18 Δεύτερον, για να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι το έγγραφο της 7ης Νοεμβρίου 2001 αποτελούσε λήψη θέσεως εκ μέρους της Επιτροπής κατά την έννοια του άρθρου 232, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι, με το έγγραφο αυτό, η Επιτροπή, αφενός, εξηγούσε ότι δεν σχεδίαζε να επανεξετάσει την επίμαχη συγκέντρωση, αναφέροντας προς τούτο τους λόγους που εξέθεσε στο από 12 Ιουλίου 2001 έγγραφό της και, αφετέρου, επιβεβαίωνε ότι, ελλείψει κοινοτικής διαστάσεως, δεν είχε αρμοδιότητα, δυνάμει του κανονισμού περί των συγκεντρώσεων, να λάβει απόφαση επί του φακέλου αυτού.

19 Τέλος, το Πρωτοδικείο θεώρησε ότι η λήψη θέσεως συνιστούσε πράξη κατά της οποίας επιτρέπεται η άσκηση προσφυγής υπό την έννοια του άρθρου 230 ΕΚ και ότι οι νυν αναιρεσείουσες δεν μπορούν να διατείνονται ότι το έγγραφο της 7ης Νοεμβρίου 2001 εξέφραζε μόνον τη θέση της task force που είναι επιφορτισμένη με τον έλεγχο των συγκεντρώσεων και όχι εκείνη της Επιτροπής. Η Επιτροπή παρατήρησε συναφώς ότι, ναι μεν τα έγγραφα της 12ης Ιουλίου και 3ης Σεπτεμβρίου 2001 ανέφεραν ότι «[εξέθεταν] την άποψη της διευθύνσεως Ελέγχου συγκεντρώσεων και δεν [δέσμευαν] την ευρωπαϊκή Επιτροπή», πλην όμως η δήλωση αυτή δεν περιλαμβανόταν πλέον στο έγγραφο της 7ης Νοεμβρίου 2001.

20 Υπό τις προϋποθέσεις αυτές, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η παράλειψη είχε παύσει πλέον να υφίσταται και ότι οι νυν αναιρεσείουσες δεν είχαν πλέον συμφέρον να ζητήσουν τη διαπίστωση της παραλείψεως, πράγμα που καθιστούσε την προσφυγή προδήλως απαράδεκτη.

Η αίτηση αναιρέσεως

21 Οι αναιρεσείουσες ζητούν να αναιρεθεί η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη, το Δικαστήριο να αναγνωρίσει ότι η Επιτροπή παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει δυνάμει της Συνθήκης ΕΚ διότι δεν έλαβε καμία απόφαση σχετικά με την επίδικη πράξη συγκεντρώσεως και να καταδικαστεί η Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

22 Η Επιτροπή ζητεί να απορριφθεί η αίτηση αναιρέσεως και να καταδικαστούν οι αναιρεσείουσες στα δικαστικά έξοδα.

23 Οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι το έγγραφο της 7ης Νοεμβρίου 2001 προερχόταν από τον διευθυντή της task force που είναι επιφορτισμένη με τον έλεγχο των συγκεντρώσεων και αυτό δεν μπορούσε να δεσμεύει νομικώς την Επιτροπή ως

κοινοτικό όργανο. Εν συνεχεία, το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι το έγγραφο αυτό συνιστούσε λήψη θέσεως εκ μέρους της Επιτροπής κατά την έννοια του άρθρου 232, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ και έθεσε τέρμα στην παράλειψη.

24 Η Επιτροπή προβάλλει ότι η προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου ήταν προδήλως απαράδεκτη αλλά για λόγους ανεξάρτητους από εκείνους στους οποίους βασίζεται η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη ή επί των οποίων το Πρωτοδικείο όφειλε πρωτίστως να αποφανθεί. Υποστηρίζει ότι καμιά διάταξη δεν της επιβάλλει την υποχρέωση να λάβει τυπικώς θέση επί της καταγγελίας την οποία υπέβαλαν οι αναιρεσείουσες ή, εν πάση περιπτώσει, η πρόσκληση να ενεργήσει που της απηύθυναν στις 25 Μαΐου 2001 ήταν εκπρόθεσμη.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

25 Στον λόγο αναιρέσεως που αντλείται από το ότι το Πρωτοδικείο κακώς έκρινε ότι το έγγραφο της 7ης Νοεμβρίου 2001 συνιστούσε λήψη θέσεως που έθετε τέρμα στην παράβαση, η Επιτροπή αντιτάσσει ότι ουδόλως ήταν υποχρεωμένη, σε μια τέτοια περίπτωση, να λάβει τυπικώς θέση επί της καταγγελίας των αναιρεσειουσών και, επομένως, δεν μπορεί να της καταλογιστεί καμιά παράλειψη.

26 Η επιχειρηματολογία αυτή της Επιτροπής δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

27 Πρώτον, η Επιτροπή δεν μπορεί να μη λαμβάνει θέση επί των καταγγελιών των επιχειρήσεων, που δεν έχουν σχέση με πράξη συγκεντρώσεως που μπορεί να έχει κοινοτική διάσταση. Πράγματι, η πραγματοποίηση μιας τέτοιας πράξεως προς όφελος επιχειρήσεων που είναι ανταγωνιστές των καταγγελλουσών είναι ικανή να

μεταβάλει αμέσως την κατάσταση αυτών των τελευταίων στην οικεία ή στις οικείες αγορές. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο κανονισμός επί των συγκεντρώσεων προβλέπει, στο άρθρο 18 αυτού, ότι οι τρίτοι ενδιαφερόμενοι μπορούν να ακουστούν από την Επιτροπή, αν το ζητήσουν. Ο κανονισμός (ΕΚ) 447/98 της Επιτροπής, της 1ης Μαρτίου 1998, σχετικά με τις κοινοποιήσεις, τις προθεσμίες και τις ακροάσεις που προβλέπονται στον κανονισμό (ΕΟΚ) 4064/89 (ΕΕ L 61, σ. 1), ορίζει έτσι, στο άρθρο 11, στοιχείο γ', ότι «οι τρίτοι, ήτοι φυσικά ή νομικά πρόσωπα που έχουν εύλογο συμφέρον, περιλαμβανομένων των πελατών, προμηθευτών και ανταγωνιστών» έχουν το δικαίωμα να ακουστούν κατ' εφαρμογήν αυτού του άρθρου 18.

28 Δεύτερον, η Επιτροπή δεν μπορεί λυσιτελώς να ισχυριστεί ότι δεν υποχρεούται να αποφανθεί επί της ίδιας της αρχής της αρμοδιότητάς της ως εξουσίας ελέγχου, ενώ είναι επιφορτισμένη αποκλειστικά, δυνάμει του άρθρου 21 του κανονισμού περί των συγκεντρώσεων, να λαμβάνει, υπό τον έλεγχο του Δικαστηρίου, τις αποφάσεις που προβλέπει ο κανονισμός αυτός. Αν η Επιτροπή αρνείται να αποφαίνεται τυπικά, αιτήσει των τρίτων επιχειρήσεων, επί του ζητήματος αν μια πράξη συγκεντρώσεως, η οποία δεν της κοινοποιήθηκε, εμπίπτει ή όχι στο πεδίο εφαρμογής της διατάξεως αυτής, θέτει τις επιχειρήσεις αυτές σε αδυναμία να τύχουν των εγγυήσεων της διαδικασίας που τους παρέχει η κοινοτική νομοθεσία. Συγχρόνως, στερείται ενός μέσου να εξακριβώσει αν οι επιχειρήσεις που μετέχουν σε μια πράξη συγκεντρώσεως κοινοτικής διαστάσεως τηρούν όντως την υποχρέωσή τους περί κοινοποιήσεως. Επιπλέον, οι καταγγέλλουσες επιχειρήσεις δεν θα μπορούσαν να αμφισβητήσουν με προσφυγή ακυρώσεως την άρνηση της Επιτροπής να ενεργήσει, άρνηση η οποία, όπως αναφέρθηκε στην προηγούμενη σκέψη, είναι ικανή να τους προκαλέσει βλάβη.

29 Τέλος, κανένας λόγος δεν δικαιολογεί το ότι η Επιτροπή απαλλάσσεται στον τομέα αυτόν της υποχρεώσεώς της να προβεί, προς το συμφέρον της χρηστής διοικήσεως, σε επιμελή και αμερόληπτη εξέταση των καταγγελιών των οποίων επιλαμβάνεται. Το γεγονός ότι οι καταγγέλλοντες, βάσει του κανονισμού περί των συγκεντρώσεων, δεν είχαν το δικαίωμα να εξεταστούν οι καταγγελίες τους υπό προϋποθέσεις παρόμοιες με εκείνες των καταγγελιών που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων [81] και [82] της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25), δεν συνεπάγεται ότι η Επιτροπή απαλλάσσεται από το να εξετάσει την αρμοδιότητά της και να συναγάγει τις συνέπειες που επιβάλλονται. Δεν απαλλάσσει την Επιτροπή από την υποχρέωση

να απαντήσει κατά τρόπο αιτιολογημένο σε καταγγελία αντλούμενη από το ότι αυτή ακριβώς η αρμοδιότητα είχε αγνοηθεί.

30 Υπό τις προϋποθέσεις αυτές, η Επιτροπή αβασίμως υποστηρίζει ότι μπορούσε να μη λάβει θέση εν προκειμένω και, εν συνεχεία, δεν μπορούσε εν πάση περιπτώσει να της καταλογιστεί καμιά παράλειψη.

31 Αντιθέτως, η Επιτροπή ορθώς υποστηρίζει ότι η πρόσκληση να ενεργήσει που της απευθύνθηκε στις 25 Μαΐου 2001 ήταν, εν πάση περιπτώσει, εκπρόθεσμη.

32 Ο κανονισμός περί των συγκεντρώσεων στηρίζεται στην αρχή της σαφούς κατανομής των αρμοδιοτήτων μεταξύ των εθνικών και των κοινοτικών αρχών ελέγχου. Η εικοστή ένατη αιτιολογική σκέψη του προοιμίου διαλαμβάνει ότι «οι συγκεντρώσεις οι οποίες δεν αναφέρονται στον παρόντα κανονισμό υπάγονται κατ' αρχήν στην αρμοδιότητα των κρατών μελών». Αντιθέτως, η Επιτροπή είναι αποκλειστικά αρμόδια να λαμβάνει όλες τις αποφάσεις σχετικά με τις πράξεις συγκεντρώσεως κοινοτικής διαστάσεως και, δυνάμει του άρθρου 9 του εν λόγω κανονισμού, να αποφασίζει να παραπέμπει στις αρμόδιες αρχές κράτους μέλους τον φάκελο ορισμένων πράξεων που θίγουν ειδικότερα μια «αγορά στο εσωτερικό αυτού του κράτους μέλους, η οποία παρουσιάζει όλα τα χαρακτηριστικά μιας διακεκριμένης αγοράς».

33 Ο κανονισμός περί των συγκεντρώσεων περιλαμβάνει επίσης τις διατάξεις των οποίων ο στόχος είναι να περιορίσουν, για λόγους ασφαλείας δικαίου και προς το συμφέρον των ενδιαφερομένων επιχειρήσεων, τη διάρκεια των διαδικασιών ελέγχου των πράξεων που βαρύνουν την Επιτροπή. Έτσι, η κοινοποίηση προς την Επιτροπή μιας συγκεντρώσεως κοινοτικής διαστάσεως πρέπει να γίνεται, βάσει του άρθρου 4 του εν λόγω κανονισμού, εντός προθεσμίας μιας εβδομάδας. Τα άρθρα 6 και 10,

παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού προβλέπουν ότι η Επιτροπή έχει τότε προθεσμία, κατά γενικό κανόνα, ενός μηνός για να αποφασίσει να κινήσει ή όχι την τυπική διαδικασία εξετάσεως του συμβιβαστού της πράξεως προς την κοινή αγορά. Κατά το άρθρο 10, παράγραφος 3, του ίδιου κανονισμού, η Επιτροπή πρέπει να αποφανθεί επί του φακέλου εντός προθεσμίας τεσσάρων μηνών καταρχήν, η οποία αρχίζει να τρέχει από της αποφάσεως για την κίνηση της διαδικασίας. Το ίδιο άρθρο ορίζει, στην παράγραφο 6, ότι «[ε]άν η Επιτροπή δεν έχει λάβει απόφαση [...] εντός των προθεσμιών [...], θεωρείται ότι η συγκέντρωση είναι σύμφωνη με την κοινή αγορά».

34 Από τις διατάξεις που αναφέρονται στις σκέψεις 32 και 33 της παρούσας αποφάσεως προκύπτει ότι ο κοινοτικός νομοθέτης θέλησε να ορίσει μια σαφή κατανομή των παρεμβάσεων των κοινοτικών και των εθνικών αρχών, αποφεύγοντας τις διαδοχικές λήψεις θέσεων αυτών των διαφόρων αρχών επί της ίδιας πράξεως, και ότι επιθυμούσε να διασφαλίσει τον έλεγχο των πράξεων συγκεντρώσεως εντός προθεσμιών που συμβιβάζονται τόσο προς τις επιταγές της χρηστής διοικήσεως όσο και προς εκείνες της επιχειρηματικής ζωής.

35 Άλλωστε, οι προσφυγές τις οποίες οι ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις, ανεξαρτήτως του αν αυτές μετέχουν στην πράξη συγκεντρώσεως ή είναι τρίτες σε σχέση με την πράξη αυτή, μπορούν να ασκήσουν κατά των αποφάσεων που λαμβάνει η Επιτροπή υπόκεινται στη γενική προϋπόθεση της προθεσμίας που καθορίζει το άρθρο 230, πέμπτο εδάφιο, ΕΚ και, επομένως, πρέπει να ασκηθούν εντός προθεσμίας δύο μηνών.

36 Οι επιταγές της ασφαλείας δικαίου και της συνεχείας της κοινοτικής δράσεως που υπαγόρευσε το σύνολο των διατάξεων αυτών θα παραβιάζονταν αν η Επιτροπή μπορούσε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 232, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ, να κληθεί να αποφανθεί, πέραν μιας εύλογης προθεσμίας, επί του συμβιβαστού προς την κοινή αγορά μιας πράξεως συγκεντρώσεως η οποία δεν της έχει κοινοποιηθεί (βλ., υπό το

ίδιο πνεύμα, απόφαση της 6ης Ιουλίου 1971, 59/70, Κάτω Χώρες κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 883, συνοπτική μετάφραση στα ελληνικά). Οι επιχειρήσεις μπορούσαν έτσι να οδηγήσουν την Επιτροπή στο να αμφισβητήσει απόφαση ληφθείσα από τις αρμόδιες εθνικές αρχές έναντι μιας πράξεως συγκεντρώσεως, ακόμα και μετά την εξάντληση των μέσων ένδικης προστασίας που παρέχονται κατά της αποφάσεως αυτής στην έννομη τάξη του οικείου κράτους μέλους.

37 Εν προκειμένω, η επίδικη πράξη συγκεντρώσεως κοινοποιήθηκε στις 5 Σεπτεμβρίου 2000 στο Oberlandesgericht Wien, το οποίο την επέτρεψε στις 26 Ιανουαρίου 2001. Οι αναιρεσείουσες είχαν ανά πάσα στιγμή τη δυνατότητα να υποβάλουν στην Επιτροπή αίτηση ζητώντας από αυτήν να εξετάσει αν η πράξη αυτή είχε κοινοτική διάσταση. Στις 25 Μαΐου 2001, ημερομηνία κατά την οποία υπέβαλαν την καταγγελία στην Επιτροπή, είχαν παρέλθει περίπου τέσσερις μήνες από την απόφαση της εθνικής αρχής με την οποία εγκρίθηκε η πραγματοποίηση της πράξεως, δηλαδή διάρκεια παρόμοια με εκείνην που παρέχεται στην Επιτροπή, δυνάμει του άρθρου 10, παράγραφος 3, του κανονισμού περί των συγκεντρώσεων, για να προβεί στην εξέταση μιας κοινοποιηθείσας πράξεως, όταν κινήθηκε η τυπική διαδικασία που προβλέπεται προς τούτο.

38 Υπό τις προϋποθέσεις αυτές, η προθεσμία μετά την οποία οι αναιρεσείουσες υπέβαλαν καταγγελία στην Επιτροπή και, εν συνεχεία, την κάλεσαν να ενεργήσει δεν μπορούσε, εν προκειμένω, να θεωρηθεί εύλογη και, επομένως, οι αναιρεσείουσες δεν μπορούσαν πλέον να ασκήσουν γι' αυτόν τον λόγο παραδεκτώς προσφυγή κατά παραλείψεως.

39 Επομένως, η προσφυγή κατά παραλείψεως που άσκησαν οι νυν αναιρεσείουσες ήταν εν πάση περιπτώσει προδήλως απαράδεκτη.

40 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

41 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, που εφαρμόζεται στη διαδικασία της αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 118 του κανονισμού αυτού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ζήτησε την καταδίκη των αναιρεσειουσών και στα δικαστικά έξοδα και οι τελευταίες ηττήθηκαν, αυτές πρέπει να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) **Καταδικάζει τις Schlüsselverlag J. S. Moser GmbH, J. Wimmer Medien GmbH & Co. KG, Styria Medien AG, Zeitungs- und Verlags-Gesellschaft mbH, Eugen Ruß Vorarlberger Zeitungsverlag und Druckerei GmbH, «Die Presse» Verlags-Gesellschaft mbH και «Salzburger Nachrichten» Verlargs-Gesellschaft mbH & Co. KG στα δικαστικά έξοδα.**

Puissochet Gulmann Macken

Colneric Cunha Rodrigues

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 25 Σεπτεμβρίου 2003.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του έκτου τμήματος

J.-P. Puissochet